

Pozorování

jednou z nejdůležitějších metod
pedagogické diagnostiky.

Je to proces **systematického sledování** a
zaznamenávání projevů dítěte (popř. učitele)
s cílem rozhodnout o optimálním stavu.

Je zaměřeno na projevy, které lze **slyšet, vidět,**
měřit.

Na základě chování vyvozujeme soudy, závěry,
které jsou tím kvalitnější, čím je pozorování
přesnější.

Typickou reakci dítěte můžeme
vyvozovat až na základě **opakovaného sledování**
v různých situacích.

Podle doby trvání rozlišujeme:

- pozorování **krátkodobé**
(např. konflikt o přestávce)
- pozorování **dlouhodobé**
(krátkodobé může dát podnět k dlouhodobému "Pere se často?")

Pozorování může být **náhodné** (příležitostné) nebo **systematické**.

Systematické pozorování předpokládá:

- vytvoření přehledu
- vytvoření záznamového archu
- určení škály hodnocení
- popř. využití techniky

Pro naše účely rozlišíme pozorování podle následujících kritérií:

1. Délka trvání:

krátkodobé x dlouhodobé

2. Kdo provádí pozorování:

- Extrospekce (pozorování jiných)
- Introspekce (sebepozorování)

3. Účast při pozorování:

Přímé x nepřímé (ze záznamu)

4. Počet pozorovaných osob:

Individuální x skupinové

5. Zaměřenost pozorování:

Dílčí (jak drží tužku)

Celkové (jaká je jeho grafomotorika)

6. Zásahy do pozorování:

Přirozené (volné)

Navozené (řízené)

7. Připravenost pozorování:

Strukturované – stanovíme druhy jevů, kategorie, které budeme sledovat. Připravíme si pozorovací nástroj – systém. Obsahuje pozorované jevy, pravidla identifikování těchto jevů, záznamu a vyhodnocení. Jde o rozčlenění pozorované reality na předem stanovené kategorie.

Nestrukturované – pozorování spontánní činnosti v dané

situaci bez přípravy pozorovacího systému.